

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ในส่วนนี้ผู้ศึกษาได้นำผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาสรุปผลการศึกษา อภิปรายและให้ข้อเสนอแนะในการศึกษา ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์การศึกษาวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของชาวต่างชาติ ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. เพื่อหาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ในการรับรู้ความเสี่ยงขณะเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. เพื่อค้นหาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่นในระดับ 0.889 และวิเคราะห์สถิติด้วยโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

5.2 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวเพศหญิง ซึ่งมีช่วงอายุระหว่าง 19-29 ปี สถานภาพโสด มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัท มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 50,000-100,000 บาท (1,500-3,000 USD) และเป็นชาวยุโรป ซึ่งในแบบสอบถามในครั้งนี้นี้ยังมีข้อจำกัดคือ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว เช่น จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยว (กลุ่มหรืออิสระ) และผู้ร่วมเดินทางท่องเที่ยว(ลำพัง, เพื่อน, แฟน, ครอบครัว)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ข้อดังต่อไปนี้

1. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ยานพาหนะรถสามล้อเครื่อง (รถตุ๊กๆ) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงสูง ($\bar{X} = 3.61$) รองลงมาคือรถมอเตอร์ไซค์เช่า อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงปานกลาง ($\bar{X} = 3.37$) จักรยานเช่า อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$) รถแท็กซี่มีดเตอร์ ($\bar{X} = 3.16$) รถทัวร์ ($\bar{X} = 3.03$) รถยนต์เช่า ($\bar{X} = 2.89$) รถโดยสารประจำทาง ($\bar{X} = 2.50$) ทั้งหมดอยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงปานกลาง และรถไฟ ($\bar{X} = 2.02$) เครื่องบิน ($\bar{X} = 1.91$) รถไฟลอยฟ้า (BTS) ($\bar{X} = 1.63$) รถไฟฟ้าใต้ดิน(MRT) ($\bar{X} = 1.63$) ทั้งหมดอยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย

2. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน การหลอกลวงมือถือ ($\bar{X} = 3.07$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงปานกลาง รองลงมาคือลักขโมย ($\bar{X} = 2.32$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย ข่มขืนกระทำชำเรา ($\bar{X} = 1.66$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย ความรุนแรง ($\bar{X} = 1.92$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย ฆาตกรรม ($\bar{X} = 1.15$) และลักพาตัว ($\bar{X} = 1.12$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อยที่สุด

3. การรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บ ช่องทางการกิน ($\bar{X} = 2.92$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงปานกลาง รองลงมาการติดโรคจากการหายใจ ($\bar{X} = 2.58$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงปานกลาง การติดโรคทางเพศสัมพันธ์ ($\bar{X} = 2.38$) และทางการสัมผัส ($\bar{X} = 2.26$) ทั้งหมดอยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย

4. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อม ด้านพายุ ($\bar{X} = 1.55$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย รองลงมาคือด้านน้ำท่วม ($\bar{X} = 1.54$) อยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อย ดินถล่ม ($\bar{X} = 1.18$) แผ่นดินไหว ($\bar{X} = 1.15$) สึนามิ (คลื่นยักษ์) ($\bar{X} = 1.14$) ทั้งหมดอยู่ในระดับการรับรู้ความเสี่ยงน้อยที่สุดตามลำดับ

ภาพรวมจากความเสี่ยงทั้ง 4 ด้านที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติพบเจอขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุจากยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.65$) รองลงมาคือการรับรู้

ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บ ($\bar{X} = 2.53$) ลำดับที่สามอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ($\bar{X} = 1.87$) และอันดับสุดท้ายคือการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 1.31$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้น ($\bar{X} = 4.58$) อยู่ในระดับ ภาพลักษณ์ดีมากที่สุด และภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยในประเทศไทย ($\bar{X} = 4.04$) อยู่ในระดับภาพลักษณ์ดีมาก

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานมีดังต่อไปนี้

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 การหาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงขณะการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยในด้านต่างๆ

1. ความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยโดยจำแนกตามปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ด้วยค่าสถิติ T-test และ F-test (ANOVA) พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ความเสี่ยงแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยระดับความสำคัญ เพศชาย ($\bar{X} = 2.69$) สูงกว่าเพศหญิง ($\bar{X} = 2.60$) แสดงให้เห็นว่าเพศชายมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าเพศหญิง ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท ($\bar{X} = 2.79$) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าผู้ที่มีรายได้ 50,001-100,000 บาท ($\bar{X} = 2.61$) 100,001-150,000 บาท ($\bar{X} = 2.73$) 150,001-200,000 บาท ($\bar{X} = 2.53$) 200,001-250,000 บาท ($\bar{X} = 2.60$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้ระดับอื่นๆ และด้านสัญชาติพบว่า นักท่องเที่ยวชาวเอเชีย ($\bar{X} = 2.80$) มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ($\bar{X} = 2.77$) นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน ($\bar{X} = 2.72$) นักท่องเที่ยวชาวตะวันออกกลาง ($\bar{X} = 2.58$) นักท่องเที่ยวชาวยุโรป ($\bar{X} = 2.46$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่เป็นสัญชาติเอเชีย มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ

โดยทดสอบด้วยการหาค่า Sig. จึงพบความแตกต่างข้อมูลส่วนบุคคล 3 ด้าน คือ ด้านเพศ (ค่า Sig. = 0.043) ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน (ค่า Sig. = 0.031) และด้านสัญชาติ (ค่า Sig. = 0.000) จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกันจะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีค่าน้อยกว่า และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

2. ความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยโดยจำแนกตามปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ด้วยค่าสถิติ T-test และ F-test (ANOVA) พบว่า ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท ($\bar{X} = 2.19$) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย มากกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้ระดับอื่นๆ และด้านสัญชาติ พบว่า นักท่องเที่ยวชาวเอเชีย ($\bar{X} = 1.97$) มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ($\bar{X} = 1.83$) นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน ($\bar{X} = 1.89$) นักท่องเที่ยวชาวตะวันออกกลาง ($\bar{X} = 1.66$) นักท่องเที่ยวชาวยุโรป ($\bar{X} = 1.88$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ

โดยทดสอบด้วยการหาค่า Sig. จึงพบความแตกต่างข้อมูลส่วนบุคคล 2 ด้าน คือ ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน (ค่า Sig. = 0.000) และด้านสัญชาติ (ค่า Sig. = 0.013) จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกันจะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีค่าน้อยกว่า และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

3. ความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ไทย ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยโดยจำแนกตามปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ด้วยค่าสถิติ T-test และ F-test (ANOVA) พบว่า ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท ($\bar{X} = 2.83$) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย มากกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บรายได้ 50,001-100,000 บาท ($\bar{X} = 2.48$) 100,001-150,000 บาท ($\bar{X} = 2.67$) 150,001-200,000 บาท ($\bar{X} = 2.41$) 200,001-250,000 บาท ($\bar{X} = 2.31$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บรายได้ระดับอื่นๆ และด้านสัญชาติ พบว่านักท่องเที่ยวชาวเอเชีย ($\bar{X} = 2.77$) มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ($\bar{X} = 2.53$) นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน ($\bar{X} = 2.54$) นักท่องเที่ยวชาวตะวันออกกลาง ($\bar{X} = 2.38$) นักท่องเที่ยวชาวยุโรป ($\bar{X} = 2.41$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่เป็นสัญชาติเอเชีย มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ

โดยทดสอบด้วยการหาค่า Sig. จึงพบความแตกต่างข้อมูลส่วนบุคคล 2 ด้าน คือ ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน (ค่า Sig. = 0.000) และด้านสัญชาติ (ค่า Sig. = 0.000) จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกันจะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีค่าน้อยกว่า และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

4. ความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยโดยจำแนกตามปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ด้วยค่าสถิติ T-test และ F-test (ANOVA) พบว่า ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า เพศชาย และเพศหญิงมีการรับรู้ความเสี่ยงแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยระดับความสำคัญเพศหญิง ($\bar{X} = 1.36$) สูงกว่าเพศชาย ($\bar{X} = 1.25$) แสดงให้เห็นว่าเพศหญิงมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าเพศชาย ด้านระดับการศึกษา

ระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า มีการรับรู้ความเสี่ยงแตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยระดับความสำคัญ ระดับปริญญาตรี ($\bar{X} = 1.33$) สูงกว่าระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า ($\bar{X} = 1.24$) แสดงให้เห็นว่าการศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าการศึกษาระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท ($\bar{X} = 1.58$) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย มากกว่าผู้ที่มีรายได้ 50,001-100,000 บาท ($\bar{X} = 1.42$) 100,001-150,000 บาท ($\bar{X} = 1.23$) 150,001-200,000 บาท ($\bar{X} = 1.03$) 200,001-250,000 บาท ($\bar{X} = 1.02$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้ระดับอื่นๆ และด้านสัญชาติ พบว่านักท่องเที่ยวชาวยุโรป ($\bar{X} = 1.48$) มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า นักท่องเที่ยวชาวเอเชีย ($\bar{X} = 1.32$) นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน ($\bar{X} = 1.29$) นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ($\bar{X} = 1.13$) นักท่องเที่ยวชาวตะวันออกกลาง ($\bar{X} = 1.03$) แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่เป็นสัญชาติเอเชีย มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ

โดยทดสอบด้วยการหาค่า Sig. จึงพบความแตกต่างข้อมูลส่วนบุคคล 4 ด้าน คือ เพศ (ค่า Sig. = 0.000) ระดับการศึกษา (ค่า Sig. = 0.013) ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน (ค่า Sig. = 0.000) และด้านสัญชาติ (ค่า Sig. = 0.000) จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกันจะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีค่าน้อยกว่า และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

การทดสอบสมมติฐานที่ 2 ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงทั้ง 4 ด้าน 1.ด้านอุบัติเหตุ 2.ด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน 3. ด้านการติดโรคมะเร็งไข้เจ็บ 4.ด้านอันตรายจากธรรมชาติ ตาม

นัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.01 สามารถตอบตามจุดประสงค์การวิจัย คือ เพื่อค้นหาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งทั้ง 4 ด้านนั้นมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย

5.3 อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย สามารถอภิปรายผลการศึกษาดำเนินการตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ข้อดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นพบว่า ในภาพรวมนั้นมีความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นมีการรับรู้ความเสี่ยงจาก รถสามล้อเครื่อง(รถตุ๊กๆ) มากที่สุด รองลงมาคือ รถโดยสารประจำทาง รถทัวร์ รถยนต์เช่า รถมอเตอร์ไซค์เช่า รถแท็กซี่มีเตอร์ มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงระดับปานกลาง และเครื่องบิน รถไฟ รถลอยฟ้า (BTS) และรถไฟใต้ดิน (MRT) มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วรณชิตา จันทร์กลม (2558) เรื่องการศึกษาเพื่อการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เกาะช้าง จังหวัดตราด ได้กล่าวไว้ว่า การเกิดเหตุที่เป็นอันตราย ให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บตลอดจนเสียชีวิตในเกาะช้าง เกิดจาก 6 สาเหตุ คือ 1) อุบัติเหตุรถลัม-รถชน 2) อุบัติเหตุจมน้ำ 3) ถูกฆาตกรรม-ท ร้ายร่างกาย 4) การ เจ็บป่วย-โรคประจำตัว 5) ถูกสัตว์ป่า-สัตว์มีพิษทำร้าย และ 6) ภัยธรรมชาติต่าง ๆ โดยนักท่องเที่ยวได้รับ อันตรายจากอุบัติเหตุรถลัม-รถชนมากที่สุดร้อยละ 74 ซึ่งมากที่สุดจากทั้ง 6 สาเหตุ และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อธิราช มณีภาค (2558) เรื่อง ประสิทธิภาพการบริหารจัดการการลดอุบัติเหตุทางถนนในกรุงเทพมหานคร ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางถนนมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ คน ขับรถ ซึ่งเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากการประมาท ไม่ปฏิบัติตามกฎหรือสัญญาณจราจร ความผิดปกติของสภาพร่างกายและ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านพาหนะ

ยานพาหนะที่มีสภาพชำรุด ขาดการตรวจสอบและ บำรุงรักษาที่ดีก่อนออกมาใช้งาน และ ยานพาหนะที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐาน นับเป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดอุบัติเหตุทางถนนได้ และ ปัจจัยด้านทางหรือถนน โครงสร้างถนนที่มีทางโค้งมาก หรือโค้งหักศอก พื้นผิวถนนที่ลาดด้วยยาง แอสฟัลท์จะมีความลื่นมากกว่าถนนที่ทำด้วยคอนกรีต ถนน ที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ไหล่ทางที่เป็นทาง โค้ง ช่องเดินรถที่ไม่เพียงพอ มีแนวโน้มที่จะเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย และ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมเป็นส่วนประกอบที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางถนนได้ เนื่องจากสภาพแวดล้อมทาง ธรรมชาติไม่ดี อุปกรณ์ ความปลอดภัยไม่สมบูรณ์ เป็นต้น

2. สรุปผลการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นพบว่า ในภาพรวมนั้นมีความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินั้นมีการรับรู้ ความเสี่ยงจาก การหลอกลวง/ฉ้อ โกง อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ความรุนแรง ช่มชู้นกระทำ ชำเรา ลักขโมย มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อย สุดท้าย มาตรการและ การลักพา ตัว มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุภวรรณ เจริญชัยสมบัติ (2554) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมและวิธีชุมชนจากกา ร่องเที่ยว กรณีศึกษา เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ว่า ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเกาะเกร็ดมีน้อย มีความรุนแรงค่อนข้างต่ำสุด เนื่องจากเกิดขึ้นไม่บ่อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมที่อยู่บนเกาะเกร็ด เป็นสังคมที่เป็นคนอาศัยอยู่ ต่างรู้จักกันมีความเป็นมิตรกันและจากการสอบถาม พบว่า ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจะเกิดจากคนต่างถิ่นมากกว่าคนในท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผล การศึกษาของ นางลักษณีย์ ผดุงทศ (2558) เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์พื้นที่การก่ออาชญากรรมต่อ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในประเทศไทย: ศึกษากรณีจังหวัดท่องเที่ยวของไทย กล่าวไว้ว่า พื้นที่ซึ่งมี การเกิดคดีกับนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งสามพื้นที่ ส่วนใหญ่เป็นบริเวณที่มีสถานบริการเช่น ผับ บาร์ บริเวณเกสเฮาส์และสถานบันเทิง โดยคดีที่เกิดมักคล้ายคลึงกันคือ เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน เช่น ชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ และคดีลักขโมยมอเตอร์ไซค์ การทะเลาะวิวาทของนักท่องเที่ยว

เนื่องจากเมื่อมีการประกอบอาชญากรรมแล้ว สามารถหลบหนีได้สะดวกและเป็นบริเวณที่นักท่องเที่ยวมักขาดความระมัดระวัง

3. สรุปผลการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นพบว่า ในภาพรวมนั้นมีความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นมีการรับรู้ความเสี่ยงจาก การหายใจ และการกิน มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงปานกลาง รองลงมาคือ ทางการสัมผัสและ ทางเพศสัมพันธ์ มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วรณชิตา จันทร์กลม (2558) เรื่องการศึกษาเพื่อการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เกาะช้าง จังหวัดตราด ได้กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดเหตุที่เป็นอันตรายแก่นักท่องเที่ยวในเกาะช้าง จากสถิติการเสียชีวิตมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) การเสียชีวิตของนักท่องเที่ยวจากอุบัติเหตุจมน้ำ 2) การเสียชีวิตของนักท่องเที่ยวจากอุบัติเหตุรถล้ม-รถ และ 3) การเสียชีวิตของนักท่องเที่ยวจากการเจ็บป่วยและ โรคประจำตัว เกิดจากนักท่องเที่ยวขาดความใส่ใจต่อสุขภาพของตัวเอง และขาดการส่งมอบข้อมูลหรือการตรวจสอบประวัติของนักท่องเที่ยวก่อนเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วุฒิพันธ์ สันติมิตร (2557) เรื่องการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด ได้กล่าวไว้ว่า ภาพรวมการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด พบว่า มีการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับค่อนข้างดีและมีการให้ความสำคัญเรื่อง การจัดการความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับ 1 และการจัดการความเสี่ยงจากโรคร้ายไข้เจ็บมีการ จัดการความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลางมีการให้ความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย

4. สรุปผลการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นพบว่า ในภาพรวมนั้นมีความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อยที่สุด แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นมีการรับรู้

ความเสี่ยงจาก น้ำท่วมและ พายุ มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อย รองลงมาคือ แผ่นดินไหว ดินถล่มและ สึนามิ(คลื่นยักษ์) มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับ ความเสี่ยงน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จักรพันธ์ รัตนกุล (2555) เรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งมีผลการลำดับความสำคัญออกมาสอดคล้องกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิภาวรรณ คารานาย (2556) เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยาของนักท่องเที่ยวชาวไทยกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายนอกด้านภัษรรมชาติ ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ได้ให้ความสำคัญกับปัจจัยภายนอกด้านภัษรรมชาติโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 สรุปผลการหาความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจปัจจัยที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ของนักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นพบว่า ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นอยู่ในระดับ ภาพลักษณ์ดีมากที่สุด และรองลงมาคือ ภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยในประเทศไทยนั้นอยู่ในระดับ ภาพลักษณ์ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อารยา วรรณประเสริฐ (2542) เรื่อง ภาพลักษณ์ประเทศไทยในสายตานักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้กล่าวไว้ว่า ภาพลักษณ์ประเทศไทยในสายตานักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จัดเป็นภาพลักษณ์เชิงบวกและมีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติในสายตานักท่องเที่ยวที่มีอายุ และทวีปที่เป็นถิ่นอยู่อาศัยต่างกัน โดยประชาชน เป็นมิตรและมีน้ำใจไมตรีดีมาก เป็นภาพลักษณ์ทางบวกในระดับสูงที่สุด และประเทศไทยเต็มไปด้วยมลพิษ เป็นภาพลักษณ์ที่เป็นกลางค่อนข้างลบมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีณพร ชวนเกริกกุล (2558) เรื่องการสื่อสารและภาพลักษณ์การท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครพบว่าด้านผลิตภัณฑ์เพื่อการท่องเที่ยว ด้านการบริการเพื่อการท่องเที่ยว ด้านราคาเพื่อการท่องเที่ยว ด้านช่องทางเพื่อการท่องเที่ยว และด้านการส่งเสริมการตลาดเพื่อการท่องเที่ยว มีภาพลักษณ์อยู่ในระดับดีมาก

ตอนที่ 3 สรุปผลการหาความแตกต่างของประชากรศาสตร์ในการรับรู้ความเสี่ยงขณะการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ข้อดังต่อไปนี้

1. สรุปผลความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ ระดับการศึกษา สถานภาพ อายุ จะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสัญชาติ จะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน โดยสามารถอธิบายความแตกต่างได้ดังนี้

ด้านเพศ พบว่า นักท่องเที่ยวเพศชายนั้นมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกับเพศหญิง

ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า มีความแตกต่างอยู่ 3 กลุ่ม คือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท ในขณะที่รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวนั้นมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

ด้านสัญชาติ พบว่า มีความแตกต่างกัน 5 กลุ่ม คือ สัญชาติ อเมริกามีความแตกต่างกับยุโรป ตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับเอเชีย ตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับออสเตรเลีย ยุโรปมีความแตกต่างกับเอเชีย ยุโรปมีความแตกต่างกับออสเตรเลีย ซึ่งจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวจากแต่ละสัญชาติจะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุของยานพาหนะขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

2. สรุปผลความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่านักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพ อายุ มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสัญชาติ จะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน โดยสามารถอธิบายความแตกต่างได้ดังนี้

ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า มีความแตกต่างกันอยู่ 8 คู่คือ รายเฉลี่ยต่อเดือนได้น้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวนั้นมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

ด้านสัญชาติ พบว่า มีความแตกต่างกันอยู่ 3 คู่คือสัญชาติ อเมริกันมีความแตกต่างกับ ตะวันออกกลาง ตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับยุโรป และตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับ เอเชีย ซึ่งจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวจากแต่ละสัญชาติจะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

3. สรุปผลความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคมะเร็งไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพ อายุ มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคมะเร็งไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสัญชาติ จะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคมะเร็งไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน โดยสามารถอธิบายความแตกต่างได้ดังนี้

ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า มีความแตกต่างกันอยู่ 6 คู่คือ รายเฉลี่ยต่อเดือนได้น้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวนั้นมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคมะเร็งไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

ด้านสัญชาติ พบว่า มีความแตกต่างกันอยู่ 4 คู่คือสัญชาติ อเมริกามีความแตกต่างกับเอเชีย ตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับเอเชีย ยุโรปมีความแตกต่างกับเอเชีย และออสเตรเลียมีความแตกต่างกับเอเชีย ซึ่งจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวจากเอเชียมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคมะเร็งไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกับนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ

4. สรุปผลความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสำรวจการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ สถานภาพและอายุ มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านประชากรแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสัญชาติ จะมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน โดยสามารถอธิบายความแตกต่างได้ดังนี้

ด้านเพศ พบว่า นักท่องเที่ยวเพศชายนั้นมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกับเพศหญิง

ด้านระดับการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า

ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า มีความแตกต่างกันอยู่ 7 คู่คือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 50,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-250,000 บาท และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-150,000 บาท มีความแตกต่างกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 150,001-200,000 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวนั้นมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

ด้านสัญชาติ พบว่ามีความแตกต่างกันอยู่ 8 คู่ด้วยกันคือ สัญชาติ อเมริกามีความแตกต่างกับตะวันออกกลาง อเมริกามีความแตกต่างกับยุโรป อเมริกามีความแตกต่างกับออสเตรเลีย ตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับยุโรป ตะวันออกกลางมีความแตกต่างกับเอเชีย ยุโรปมีความแตกต่างกับเอเชีย ยุโรปมีความแตกต่างกับออสเตรเลีย และเอเชียมีความแตกต่างกับออสเตรเลีย ซึ่งจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวจากแต่ละสัญชาติจะมีมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 สรุปผลปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงทั้ง 4 ด้าน 1.ด้านอุบัติเหตุ 2.ด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน 3. ด้านการติดโรคมัยไซ้เจ็บ 4.ด้านอันตรายจากธรรมชาติ สามารถตอบตามจุดประสงค์การวิจัย คือ เพื่อค้นหาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งทั้ง 4 ด้านนั้นมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย หากการรับรู้ความเสี่ยงในแต่ละด้านของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นก็จะส่งผลเชิงลบให้ค่าของภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นลดลง

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ทำให้ทราบถึงการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในแต่ละด้านจากการตอบแบบสอบถาม ดังที่ได้มีการนำเสนอและอภิปรายผลจึงได้มีข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและองค์กรการท่องเที่ยวต่างๆดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นนักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยวด้วยรถสามล้อเครื่อง(รถตุ๊กๆ)สูงที่สุด เนื่องรถสามล้อเครื่องนั้นมีการใช้กันมายาวนานแต่โบราณจึงมีสภาพที่เก่าแม้บางครั้งจะเป็นรถใหม่แต่ยังมีส่วนมากที่ยังคงใช้รถเก่า จึงทำให้มีสภาพการใช้งานที่ค่อนข้างแย่ด้วยระบบ เครื่อง เบรกที่เป็นระบบเก่า และการขับขี่ที่อันตราย ทำให้นักท่องเที่ยวมีความวิตกกังวลถึงอันตรายขณะเดินทางด้วยสามล้อเครื่อง แต่เนื่องจากรถสามล้อเครื่องนั้นเป็นเหมือนสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการท่องเที่ยวในประเทศไทยนักท่องเที่ยวจึงมีความรู้สึกที่อยากลองนั่งท่องเที่ยวรู้สึกครั้ง เราจะพบเห็นได้บ่อยๆว่านักท่องเที่ยวนั้นจะชอบนั่งรถสามล้อเครื่องกันเป็นจำนวนมาก ทางกรมการขนส่งทางบกในแต่ละจังหวัดจึงควรมีการแก้ไขปรับปรุงในด้านของระเบียบวินัยหรือข้อกำหนดในการตรวจเช็ค ปรับปรุง การดูแลสิ่งสึกหรอต่างๆของรถสามล้อเครื่องตามกำหนดระยะเวลาเพื่อให้รถอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานอย่างปลอดภัยตลอดเวลา และอีกทั้งยังควรมีการบังคับอบรมแก่ผู้ขับขี่รถสามล้อเครื่องเนื่องจากเราจะเห็นได้บ่อยครั้งที่การขับขี่ของสามล้อเครื่องนั้นมีความหวาดเสียวและอันตรายเนื่องจากรถสามล้อเครื่องมีขนาดเล็กกว่ารถทั่วไป ขณะขับขี่บนท้องถนนผู้ขับขี่ที่ส่วนมากชอบแทรกซ้ายขวา หรือมีการแซงขึ้นหน้าโดยการออกไปขับ

จับบนถนนฝั่งตรงข้ามซึ่งอันตรายมากและพบเห็นได้บ่อยครั้ง ทางกรมตำรวจ ฝ่ายงานจราจรจึงควรมีการกวดขันให้มีการรักษากฎกติกาจราจรในการขับขี้อย่างกวดขัน เช่นการตั้งค่าปรับแก่ผู้ฝ่าฝืนกฎในระดับสูง ทั้งด้านการขับขี้อและการตรวจเช็คสภาพรถ

2. จากการศึกษาผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ในการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นพบว่านักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับการหลอกลวงและฉ้อโกงมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งซึ่ง ปัญหาการหลอกลวงนักท่องเที่ยวนั้นมีมานานและยังไม่หมดไป ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่ถูกหลอกรื่องคำโดยสาร ถูกโกงค่าเช่ารถหรือหลอกลวงให้ซื้อของในราคาที่แพงกว่ามาตรฐาน และยังมีหลอกลวงอื่นๆอีกมากมายเช่น การหลอกให้ซื้อแพคเกจทัวร์ในราคาแพงโดยที่มีการจัดทัวร์เกิดขึ้น หรือการจองห้องพักผ่านตัวแทนจำหน่ายปลอม นี่จึงเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย นอกจากนี้จะทำให้นักท่องเที่ยวหมดความไว้วางใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยและยังส่งผลไปถึงภาพลักษณ์ในด้านลบของการท่องเที่ยวในประเทศไทย กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวจึงควรมีมาตรการจัดการผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวหรือพ่อค้าแม่ค้า และผู้ให้บริการด้านการคมนาคมชนิดต่างๆ ในระดับที่สูงสุดหากจับได้ว่ามีการหลอกลวงนักท่องเที่ยว เช่นการปรับเป็นจำนวนมากจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับและปิดสถานประกอบการด้านธุรกิจนั้นๆไป เนื่องจากในปัจจุบันนี้โทษของการหลอกลวงนักท่องเที่ยวไม่ได้สร้างความตระหนัก เพราะในปัจจุบันเพียงแค่จ่ายค่าปรับเรื่องก็จบ จากนั้นก็มีการกระทำผิดซ้ำๆ และควรมีการสร้างหน่วยงานขึ้นมาให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในด้านต่างๆเช่น การจองห้องพักหรือโรงแรมผ่านตัวแทนที่ปลอดภัยอย่างไร การเดินทางท่องเที่ยวอย่างไรไม่ให้โดนหลอก โดยการให้ข้อมูลต่างๆเหล่านี้แก่นักท่องเที่ยวสามารถทำได้หลากหลายช่องทางเช่น การทำเป็นหนังสือไกด์บุ๊ก แผ่นพับ โบว์ชัวร์ ผ่านสื่อออนไลน์ต่างๆ และโดยการขอความร่วมมือจากหน่วยงาน องค์กร และผู้ประกอบการในจังหวัดท่องเที่ยวใหญ่ๆ ให้ช่วยกันรณรงค์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย โดยมีการให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวเช่น การวางแผ่นพับหรือโบว์ชัวร์ ในสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆหรือตามที่พัก ที่นักท่องเที่ยวสามารถหาข้อมูลได้โดยง่าย

3. จากการศึกษาผลการวิจัยทำให้เราทราบว่า ในการรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นพบว่านักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านการกิน

มากที่สุด เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นอาจไม่มีความคุ้นเคยกับอาหารในประเทศไทย เนื่องจากมีรสที่จัดจ้านและยังมีส่วนผสมจากเครื่องเทศหรือสมุนไพรชนิดต่างๆอีกมากมาย อีกทั้งอาหารจากภูมิภาคต่างๆยังมีความแตกต่างกันเรื่องส่วนผสมและความสุขของอาหารที่แตกต่างกัน เพราะในบางพื้นที่อาหารบางประเภทจะรับประทานแบบดิบๆ จึงเป็นสาเหตุให้พบเจอนักท่องเที่ยวเกิดการติดโรคจากการกินได้ง่ายเนื่องจากอาจจะยังปรับตัวให้เข้ากับอาหารไม่ทันและสาเหตุที่สำคัญที่สุดคือความสะอาดของอาหารหรือวัตถุดิบที่นำมาทำอาหารนั้นอาจจะสกปรกไม่สะอาดไม่ได้มาตรฐาน จึงแนะนำให้กระทรวงสาธารณสุข มีการตรวจตามร้านอาหารต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อตรวจเช็คมาตรฐานความสะอาดปลอดภัย อีกทั้งยังควรมีการจัดทำป้ายสำหรับร้านอาหารที่ผ่านการตรวจมาตรฐานจากกระทรวงสาธารณสุขมาติดให้ร้านที่ผ่านมาตรฐานเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การตัดสินใจแก่นักท่องเที่ยวในการเลือกร้านอาหารในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆและเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในการรับประทานอาหารของนักท่องเที่ยว ในขณะเดียวกันก็ยังสามารถตรวจเช็คเรื่องราคาอาหารที่พบเจอได้บ่อยว่ามีการคิดเกินราคาสำหรับนักท่องเที่ยว และควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับอาหารไทยแก่นักท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การตัดสินใจ

4. จากการศึกษาผลการวิจัยทำให้เราทราบว่า ในการรับรู้ความเสี่ยงด้านภัยอันตรายจากธรรมชาตินั้นพบว่านักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงด้านพายุมากที่สุด เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้นจึงทำให้มีพายุฝนเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งและบางครั้งก็เกิดขึ้นหนักจนเกิดการน้ำท่วมในพื้นที่ต่างๆที่ระบายน้ำไม่ทัน ดังนั้นในแหล่งท่องเที่ยวที่ต่างๆที่มีความเสี่ยงที่จะพบเจอพายุฝนที่รุนแรงบ่อยๆนั้นควรมีการจัดทำที่พักหรือหลบภัยขณะเกิดพายุ โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยควรมีการให้ความร่วมมือ เช่นบริเวณทะเล หรือตามเกาะต่างๆ ที่จะสามารถพบเจอลมพายุได้บ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากกว่า แหล่งท่องเที่ยวในเมืองต่างๆ และควรมีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติขณะพบเจอพายุและการป้องกันควรทำอย่างไร

5. จากผลการศึกษาวิจัยที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยทำให้เราทราบว่าความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดนั้นคือการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ผู้วิจัยเห็นว่ากองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวนี้ควรมีมาตรการที่สามารถสร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่นมีการเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจตราตามสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความ

เสี่ยงในการเกิดอันตราย หรือมีการทำสื่อโฆษณาให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้รับรู้ถึงความปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ความเสี่ยงที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์เป็นอันดับสองคือ การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยนั้นควรมีการให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศที่แปรปรวนของประเทศไทย และวิธีการรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติเช่น ลมพายุ น้ำท่วม ออกมาในรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์หรือในรูปแบบสื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถรับรู้ได้ง่าย ความเสี่ยงอันดับที่สามที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์ในประเทศไทยคือ การรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ซึ่งกองบังคับการตำรวจจราจรนั้นควรร่วมมือกับกรมการขนส่ง เพิ่มมาตรการให้เข้มงวดในการใช้เส้นทางในการเดินทางท่องเที่ยว โดยกรมการขนส่งควรมีการบังคับตรวจรถขนส่งสำหรับเดินทางท่องเที่ยวอย่างเข้มงวดเพื่อความปลอดภัยและทางกองบังคับการตำรวจจราจรต้องมีบทบาทในการฝ่าฝืนกฎจราจรให้หนักขึ้น เพื่อให้ผู้ขับขี่นั้นขับรถอย่างมีวินัยเพื่อลดความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุ ความเสี่ยงด้านสุดท้ายที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยคือ การรับรู้ความเสี่ยงด้านโรคภัยไข้เจ็บ ผู้วิจัยเห็นว่าทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยนั้นควรมีการร่วมมือกันกับกระทรวงสาธารณสุข เพื่อให้มีการให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินั้นสามารถพบเจอได้บ่อยในประเทศไทย พร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเตรียมตัวและการป้องกันการติดโรคแก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวนั้นสามารถเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยได้อย่างไม่วิตกกังวลเรื่องการติดโรคและยังเป็นการส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวประเทศไทยให้เห็นถึงความเอาใจใส่แก่นักท่องเที่ยว

5.4.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการต่อยอดงานวิจัยเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยในอีกหลายๆมุมมองเช่น อาจจะมีความเสี่ยงด้านการเมือง การก่อความไม่สงบในประเทศ หรือด้านเศรษฐกิจ ที่อาจส่งผลให้มีการรับรู้ความเสี่ยงมากขึ้นและทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศลดน้อยลง
2. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเสี่ยงต่อการ โดนหลอกหลวง หรือ ตามสถานที่ที่มีประวัติการทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยว เนื่องจากผู้วิจัยได้ค้นหาข้อมูลแล้วยังไม่พบข้อมูลที่เป็นปัจจุบันใน

การทำวิจัยเรื่องนี้ในประเทศไทย ส่วนมากจะเป็นงานวิจัยจากต่างประเทศ ซึ่งควรทำวิจัยในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย เพราะจะสามารถนำข้อมูลเหล่านี้มาพัฒนา และปรับปรุงการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้ดียิ่งขึ้น

3. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องขยะ ความสะอาด หรือการรักษาความสะอาดในแหล่งท่องเที่ยวเพราะในปัจจุบันนี้มีปัญหาเรื่องการจัดขยะในแหล่งท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆเช่น อุทยาน และเกาะ ต่างๆที่กำลังเป็นปัญหามีขยะกองใหญ่ในอุทยาน หรือมีแพขยะลอยอยู่ท่ามกลางทะเล บริเวณเกาะที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงควรมีการศึกษาเพื่อจัดการความเรียบร้อยในส่วนนี้เพื่อ ปรับปรุง สร้างความประทับใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวให้กลับมาเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น